

Mina skolar

984314

Så är grundskolan snart till ända och

jag har väl mest ljusa minnen från

skoltiden, ja i alla fall från de första tem-

ären, de gick ju som en dans på rosor

och man längtade till stolan varje dag.

Det är ju en liten skillnad mot vad man

gör nu!

När jag var sju år började jag i skolan,

som de flesta andra barn gör. Min första

skola hette Kyrkskolan, som tyvärr inte

finns längre.

Jag kommer inte ihäg att jag var orolig

inför att börja skolan, jag vet bara att

jag hade längtat till att få börja skolan

riktigt mycket.

Jag kommer ihäg dagen innan den stora
dagen (alltså första skoldagen, fyllt cirka hade
jag redan gjort och julafon fick jag
värnta på ett bra tag till), jag var hemma
hos Linda, vi var inne i köket och drack
sågt eftersom det var så varmt ute.

Hennes mamma kom in i rummet och
frågade:

- Hur känns det nu att börja skolan
imorgon?

Kul svarade jag, och det var just det
jag kände. Jag tyckte att det skulle
bli kul att börja skolan.

Kyrkskolan var en väldigt mysig gammal
skola (min mormor har nämligen också

gått där), det bara fanns tre klasser

en etta, en två och en tredje. Jag tyckte det

var bra att börja i en liten skola eftersom

det är ju ändå under de första åren i skolan

som man ska lägga sina grunder i det

mesta som har med livet att göra.

Jag gillade skolan och de tre första skolåren

på Kyrkskolan gick fort, många roliga

saker häntade, så som cirkusen vi hade,

Maja-föreställningar eller varför inte vår

stenålderstävle eller spökkvällen (eller pötkvällen,

som killarna i klassen gick omkring och

kallade den), där vi strämde föräldrarna

(trodde vi i alla fall).

Men tiden gick som sagt fort och

höll slut även vi trungna att säga Hej då,

till vår fröken Majken.

Vi började, så fort sommaren var slut, i
lyran på Hägga skolan.

Jaha, så var man där, spänd av förväntan
och oro, jag hade ju hört rykten om hur
min nye klassföreståndare, Sven, alltid
var sur och grinig.

Men efter ~~fest~~ den dagen på den "stora"
skolan ålstäde jog den och jag ville
tillbaka så fort som möjligt.

Inte bara därför att vi hade fått egen
bänk och att man kände sej, på något
konstigt sätt vuxen, utan att vi hade
fått en parallellklass.

Men även de tre tredje åren på

Hägga tog slut, och även min sista
tid med min klass (eller första klass
kanste det blir).

Det var nog det värsta. Att behöva
lämna den klass som man under fem
års tid hade lärt känna så väl. Den klass
som jag älskade. Men det fanns ännu en
orsak till, varför jag inte ville lämna min
klass; Nästan precis alla i den nya klassen
som jag skulle börja i kände jag inte.

Det var högst två tjejer som jag
hade lekt med när jag var yngre -
resten var totala främlingar - eller inte
richtigt alla, jag fick ju med mej Sina,
Sanna och Linda från min förra klass.

Men saken gjordes ju inte bättre genom

att få höra att de flesta av killarna i
klassen var s.k. "värvningar".

Men när jag nu tänker tillbaka så skulle
jag nog inte klarat av att gå tyra är
till med dem.

Så kommer man då in genom Nybystolans
dörrar för första gången, man hade ju
ingen aning om vart man skulle gå eller
till vem man skulle vända sig. Här måste
jag nog tacka Linda, utan henne skulle
jag aldrig ha hittat rätt, men det gjorde
vi, till slut!

Men att börja på Nyby var jag nog mest
nervös över, tänk alla dom där stora
och farliga niorna! Som tur var var ju

min syster, Emma, en nia, och hon kunde
ju alltid komma till undsättning ifall regn
stod nia fick lust att hoppa på mej.

Så satt man där vid skolbänken för första

gången på Nyby med tretton nya personer
som man inte visste ett skvatt om.

Men det gick ju det med och nu har
man fått nya vänner.

Måste ju ändå säga att det var tur att
vi bytte klassföreständare, annars hade jag
nog inte klarat av det!

Men även åren här på Nyby har gått fort,
med alla sina motgångar, prov och läxor.

Ljusa stunder finns ju självklart också.

Jag tycker det känns konstigt att man

snart ska byta klass igen och behöva
lämna den trygghet som man känner att
man har här på Nyby, men jag vet
ju redan nu att det finns personer som
jag inte kommer bli av med, din på
tre år, men det kommer nog gå det
med och det enda jag ser fram
 emot nu är att få börja gymnasiet
och träffa ännu mer intressanta personer.
Fast först ska jagbara klara av ett
sista läsår!